



I väntan på stöd från omvärlden

JAG FÖRSÖKER FORTFARANDE FÖRSTÅ vad som gått fel i vårt land Zimbabwe efter självständigheten från Storbritannien 1980. En gång Afrikas kornbod, idag ett typexempel på hur man inte ska leda ett land. Ekonomer har i princip gett upp att beräkna denna världshistoriens högsta inflation.

– Det är omöjligt, säger en bankanställd som vill vara anonym, men det rör sig faktiskt om en ökning med 60 procent i timmen!

Zimbabwe har därför flest fattiga miljardärer i världen. När jag kör längs de livligt trafikerade vägarna mellan Sydafrika och Zimbabwe stannar jag för att ta bilder på barn och deras föräldrar som plockar majskorn som fallit från de lastbilar som kör importerad mat från Sydafrika.

– Mina barn har inte ätit på tre dagar, säger Chipu Maunze, de svälter och jag hoppas att de här få majskornen kan hjälpa oss.



Tvårs över vägen ser jag ännu en chockerande syn när åtta-åriga Chengetai Mauro driver in en tunn gren i en termitstack och drar ut röda, myrlika insekter som klättrar på pinnen. Snabbt sliter jag upp min kamera för att fotografera medan hon stoppar ner termiterna i en säck, det blir familjens middag. Jag inser att det är skoldag och frågar varför hon inte är i skolan.

– Mina föräldrar har inga pengar och förresten finns det inga lärare.

MIN RESA FORTSÄTTER. Jag stannar till vid en skola men den är i det närmaste tom. Fyra elever sitter i klassrummet. Tjugo stycken har slutat gå dit. Kvarvarande lärare säger att man får betalt av föräldrarna med majs, olja och till och med getter och höns.

Just när jag skriver detta beslutar landets regering att skjuta upp skolstarten i två veckor under förevändning att examensresultaten från höstterminen måste gås igenom.



Raymond Majongwe, ordförande för lärarfacket *Progressive Teachers Union of Zimbabwe*, säger att det var ett medgivande från landets regering att skolsystemet faktiskt har kollapsat.

– Det är ett tecken på att utbildningssystemet nu ligger på intensivvården, menar han.

DET POLITISKA DÖDLÄGET EFTER VALET i mars har resulterat i ett land utan fungerande regering, med avbrutna förhandlingar om den samlingsregering som regering och opposition skrev avtal om i september. Koleraepidemin, som i slutet av januari skördat över 3 000 dödsfall och gjort över 60 000 sjuka, har allvarligt försämrat situationen. Mugabes regering försöker mörka den verkliga omfattningen genom att tysta sjukvårdspersonal och dölja dödsorsaken på det stora antalet avlidna. Trots att regeringen deklarerat kolera som en nationalkatastrof förblir hälsosituationen svår när många familjer inte har råd med behandling och inte blir det lättare under den nu pågående regnsäsongen.

Jag återupptar min resa mot Harare. Efter cirka 10 mil möts jag av ett kalt, kolsvart månlandskap, en betesmark nedbränd av tjuvjägare som skrämt sin middagsmat, harar, gnagare och smådjur, in i fällor och nät. Större rådjur har redan skjutits av. Plötsligt måste jag stanna när en boskapshjord förs över vägen av unga grabbar med piska i hand, tuggande på vilda frukter.

Det sägs att sjakaler, babianer och getter konkurrerar med bybor om rötter och vilda frukter. Guavasäsongen är slut men





matamba, en hård apelsinliknande frukt som börjar komma nu, kan inte ätas om den är omogen. Byborna i området plockar frukten, täcker den med ko- eller åsnedynga för att sedan lämna den att snabbmogna i solen.

Jag parkerar bilen för att fråga om de gamla plastflaskor jag ser folk bära på. Shingirai Mabwe berättar att de går längs vägen och plockar sojaböner, majs-korn och veteax, ett efter ett, i flaskorna. Kornen har spillts från trasiga säckar från småhandlare som bedriver byteshandel med tvål, salt socker och andra varor från avlägsna städer. Shingirai, som säger att hans senaste måltid bestod av den vilda frukten mazhanje, berättar att han sett bybor som plockat osmälta majs-korn från kodynga, sedan tvätta dem och lägga dem till sin samling i en skål, säck eller flaska.

Enligt FN är vi mitt i en fullskalig, humanitär nödsituation. Det uppskattas att över sju miljoner zimbabwier, två tredjedelar av befolkningen, redan idag måste få livsmedelshjälp. Men en-

ligt FN:s livsmedelsprogram har biståndsgivarna i Nord ännu inte svarat på ett tidigare internationellt upprop om 140 miljoner USD för mat till hungriga zimbabwier.

JAG KÖR IN I HARARE, världsmästaren på väggropar, en anskrämlig anblick. En gång beundrades Harare av många afrikanska nationer, idag är stadens gator översvämlade av gropar och hål. Turistinkomsterna är borta men kanske kan de enorma svalgarna på våra vägar kunna användas som en innovativ ekonomi.

Min fru anser att de är bra för landet. Hon menar att fordon med passagerare, som fastnat och gått sönder i en och en halv meter djupa hål, punkteringar och förstörda stötdämpare leder till att folk på bilverkstäder, däckfirmor, försäkringsbolag, bilfirmor och sjukhus får behålla sina arbeten. Fler jobb i ett land där närmare 90 procent är arbetslösa, det är en bra sak.

TEXT & FOTON: TSVANGIRAYI MUKWAZHI